

Анатолий Кобенков

Осень девятиклассника

Какой сентябрь! Давай не засыпать,
Мне кажется, что ты сейчас захочешь
По самым тихим улочкам гулять
Сто пять часов и три сентябрьских ночи,

И мы с тобой весь город обойдём,
И в сумочку твою – не карамели,
А облетевших листьев наберём,
Пока ещё их ветры не отпели;

Потом, к зиме, разложим их в тома –
Они вздохнут по-старчески устало,
И пусть живут в томах, как в теремах,
И пусть они читают что попало...

Прислушайся, какая тишина!
Когда мы говорим, она вздыхает,
Как девочка, что очень влюблена
И многого ещё не понимает...

אנטוליי קובנקוב

תיו הנער

ספּטמבּר באַ, צהוב, קריר, מדהים.
אני חושב כי זה עובר עלייך –
לנדוד ברחובות הכי שקטים
מאות שעות, ביום וגם בלילה,

ונטייל סביב לעיר כולה
ונאסוף, בצבע הנחושת,
עלים נושרים בתיק קטן שלך –
עד שרוחות ייקחו אותם לחושך;

נשים אותם מבין כרכי ספרים
והם, באנחה המתעייפת,
יגורו שם, כאילו בבתים,
ויקראו בתענוג כל ספר...

תקשיבי, איזה קסם של שלווה –
כשאנו מדברים, היא נאנחת,
כמו נערה שכה התאהבה
וכל דבר ממש ללב לוקחת...